

Chương 98: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (7) - Cùng Khoả Thân Nào! (Số từ: 2790)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:14 AM 18/08/2025

Thấy những vết tích của lửa và thức ăn, Ellen kết luận rằng trên hòn đảo này còn có những người khác sinh sống, ngoài học viên Lớp A và B.

“Thế thì, việc này bằng cách nào đó có liên quan đến những điều kiện đặc biệt đây?”

“Đúng vậy.”

Trên đường quay về, Ellen cảnh giác hơn hẳn. Cô biết rằng sẽ không có bất kỳ điều gì đe dọa đến tính mạng, bởi vì nhiệm vụ này vẫn nằm trong tầm kiểm soát.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là sẽ không có bất kỳ trường hợp khẩn cấp nào xảy ra. Ellen đi trước, cảnh giác cao độ trong khi tôi đi theo sau cô nàng.

Có lẽ vì thông minh nên cô đã nhanh chóng tìm thấy manh mối liên quan đến những điều kiện đặc biệt ngay lập tức.

Dù sao thì, chúng tôi cũng quá căng thẳng nên cứ mặc nguyên bộ quần áo ướt và lập tức quay về trại.

Đây là một thông tin quan trọng nên Bertus đã lập tức dừng mọi việc lại và tập trung mọi người lại một chỗ khi tôi báo cáo cho cậu ta.

Lũ nhóc vui mừng khi nghe chúng tôi tìm thấy một con suối, nhưng lại tỏ ra ngạc nhiên khi chúng tôi nói rằng có một ai đó hoặc một thứ gì đó khác trên hòn đảo này ngoài chúng tôi.

“C-chúng ta nên làm gì đây? Chúng là tộc ăn thịt người à?”

“C-cậu đang nói cái gì vậy?!”

Khi Kono Lint tái mặt, nỗi sợ hãi bắt đầu từ từ lan rộng trong đám đông. Khuôn mặt của mọi người chuyển sang trắng bệch cũng là điều tự nhiên.

“Việc hòn đảo này thực ra không phải hoang đảo có lẽ là một phần của nhiệm vụ này. Điều này chắc chắn đã được Temple lên kế hoạch rồi. Không có gì phải sợ cả; tôi nghĩ việc này có liên quan đến những điều kiện đặc biệt...”

Tất nhiên, Bertus vẫn giữ bình tĩnh. Vì đây chỉ là một nhiệm vụ, cậu ta đưa ra một kết luận rất hợp lý rằng tình huống này đã được kiểm soát.

“Điều đó có nghĩa là nếu tụi mình tìm thấy người không thuộc nhóm của mình, chúng ta sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ này ngay lập tức đúng không?”

“Tôi cũng mong là như vậy, nhưng chúng ta không thể chắc chắn được.”

“Tôi đoán thế...”

Nếu sự xuất hiện của người khác ngoài chúng tôi có liên quan đến những điều kiện rõ ràng đó, nhiệm vụ sẽ kết thúc nếu bọn tôi tìm thấy người đó. Nghe lời của Bertus, không khí thay đổi đột ngột.

“T-thế thì, chúng ta chỉ cần tìm người đó thôi sao?”

Tâm trạng của Harriet đột nhiên trở nên tươi sáng.

Mong muốn tha thiết nhất của mọi người là được nhanh chóng thoát khỏi môi trường này. Bertus gật đầu như thể hiểu được cảm xúc đằng sau lời nói của Harriet.

“Tôi vẫn chưa biết rõ lắm. Nhưng đúng là việc tìm thấy người đó có thể giúp chúng ta hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn.”

“Vậy thì tại mình hãy đi tìm khắp đảo đi! Nếu tìm thấy người đó trước, chúng ta có thể quay về!” Cayer hét lên—và mọi người dường như đều đồng ý với cậu ta. Việc nhanh chóng tìm ra người bí ẩn đó và kết thúc nhiệm vụ này là lẽ dĩ nhiên.

“Hmm... Đó có vẻ là lựa chọn đúng đắn, nhưng...”

Bertus trầm ngâm trong khi nhìn tôi.

“Reinhardt, cậu nghĩ sao?”

Trước những lời đó, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về tôi.

Tôi biết rằng quan điểm của họ về tôi đã thay đổi đáng kể. Những kẻ trước đây thờ ơ với tôi, giờ lại trở nên lo lắng về bất cứ điều gì tôi làm.

Họ dường như nghĩ rằng tôi giống như một cái máy bán hàng tự động, sẽ nhả ra những câu trả lời đúng.

Ngay cả những kẻ ghét cay ghét đắng tôi cũng cảm thấy việc nghe những gì tôi nói vào lúc này là điều đúng đắn.

Nhưng thật lòng mà nói, tôi không muốn cho họ thêm bất kỳ manh mối nào nữa; đúng là tôi muốn Lớp A đạt được kết quả tốt hơn so với trong nguyên tác, nhưng nếu tôi đưa ra một manh mối, Lớp A sẽ chiến thắng.

Thành thật mà nói, tôi muốn Lớp B chiến thắng nhiệm vụ này để phe Charlotte có thêm sức mạnh.

“Hmm... Tôi không chắc, nhưng hay là chúng ta cùng đi đến con suối đó trước đã?”

Tôi không biết về bất kỳ điều phức tạp nào trong số đó, nhưng gợi ý của tôi về việc đi chơi dưới nước có lẽ là câu trả lời tốt nhất mà tôi có thể đưa ra trong tình huống đó.

Ellen cho rằng việc đó sẽ nguy hiểm nhưng không thể thuyết phục được ai trong số họ; điều duy nhất mà họ muốn tập trung vào là nói chuyện về con suối đó.

Phải mất khoảng 30 phút để cả mười một chúng tôi đến được con suối qua con đường mà Ellen đã tìm ra.

Mọi người đều đổ mồ hôi và kiệt sức, nhưng được thúc đẩy bởi hy vọng rằng họ sẽ được tắm rửa ở cuối cuộc hành trình, họ cứ tiếp tục đi theo Ellen mà không phản nản.

“Uwaaa...”

Ngay khi đến con suối, mắt họ mở to. Con suối còn lớn hơn cả những gì họ tưởng tượng.

Sau một khoảnh khắc im lặng, mọi người cùng lúc lao xuống dòng suối.

“Urg! Lạnh quá!”

“Cẩn thận, có một vài chỗ sâu đấy.”

Tuy nhiên, những kẻ đã lao mình xuống nước dường như không nghe thấy tôi. Ellen cũng lao xuống một lần nữa và bắt đầu nghịch nước.

Cô đã bảo họ dừng đến đó vì nguy hiểm, nhưng khi nhìn thấy nước một lần nữa, cô dường như mất hết cảnh giác.

-Woaa!

Trong tình huống họ cảm thấy như sắp biến thành vũng mủ hôi, những đứa trẻ đó ngay lập tức bắt đầu chơi dưới nước như những đứa trẻ thực thụ ngay khi đến con suối; Bertus cũng nhảy vào mà không do dự, cười một cách hồn nhiên.

Đúng vậy, trẻ con nên như thế.

Nước trong con suối khá sâu, vì vậy có một vài người đã vùng vẫy và la hét sau khi bước vào những chỗ sâu hơn. Tất nhiên, Ellen, Bertus và tôi—những người trong chúng tôi biết bơi—đã kéo họ ra.

Cũng có những lúc mọi chuyện trở nên hơi kỳ lạ.

“Nuwoaa!”

Kono Lint đột nhiên xuất hiện bên ngoài mặt nước. Có lẽ cậu ta đã rơi vào những chỗ sâu của dòng suối.

”Kyaaa!”

“C-cậu! Tên khốn điên rồ!”

“N-này!”

Đương nhiên, cậu đã thoát ra bằng cách dịch chuyển tức thời—đề lại quần áo của mình trong dòng suối. Các nữ sinh nhìn thấy cậu la hét, và các nam sinh bật cười khi chứng kiến cảnh tượng đó.

“U-uwaaa! Đ-đừng nhìn!”

“Quần áo! Ai đó mang quần áo cho cậu ta!” Harriet hét lên đầy bối rối trong khi lấy tay che mắt. Bertus cười khúc khích sau khi vớt quần áo của Kono Lint ra khỏi nước và đưa lại cho cậu ta.

Thật hợp lý khi cậu đã sử dụng dịch chuyển tức thời khi đối mặt với cái chết, vì vậy tôi đã bỏ qua cho cậu ta.

Mọi người đang chơi trong cùng một vùng nước khi các cô gái bắt đầu trò chuyện với nhau.

“Ồm, Bertus.” Harriet gọi Bertus, người đang ngồi yên lặng trong nước với tư cách là người đại diện của chúng tôi.

“À, Saint-Owan, có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi muốn... Ồm. Tắm rửa... xa hơn thượng nguồn...” Harriet lẩm bẩm với khuôn mặt đỏ bừng, quá xấu hổ để nói thẳng ý mình.

Đương nhiên, Bertus gật đầu, hiểu những gì cô đang nói.

“A-Aaa. Tôi biết cậu muốn nói gì. Nhưng cậu có chắc không? Chúng ta không biết có gì ở trên đó...”

Có vẻ như cậu đã hoàn toàn hiểu rằng họ muốn đi tắm rửa và giặt quần áo. Tuy nhiên, Bertus không biết có gì ở trên đó, nên cậu hỏi họ xem họ có ổn khi cởi quần áo ở đó không.

“Ellen nói cậu ấy sẽ canh chừng.”

“Vậy thì tôi yên tâm rồi. Được thôi. Tôi sẽ không để bất kỳ người nào khác đi lên đó đâu.”

Các nữ sinh khác cùng với Harriet bắt đầu đi ngược dòng đến một nơi mà các cậu con trai không thể nhìn thấy.

“Mọi người đại khái đều biết họ đang làm gì rồi phải không?” Bertus thông báo như thể không muốn giải thích bằng miệng của mình. Mọi người đều gật đầu một cách im lặng, trở nên ngại ngùng một chút.

Chỉ cần nghĩ đến việc các bạn học nữ của họ đang khóa thân ở trên kia dường như cũng khiến trái tim họ đập loạn.

Không khó để nhận ra rằng họ đang tưởng tượng những điều không nên tưởng tượng. Họ có phải là những con quỷ dâm đang không? Những đứa trẻ này.

Kono Lint nhìn chăm chăm vào các nữ sinh đang đi lên với vẻ mặt ủ rũ.

Cậu dường như đang nghĩ đến việc sử dụng dịch chuyển tức thời để nhìn lên họ.

“Đừng nghĩ đến việc làm điều vô ích đó. Cậu sẽ bị bắt ngay lập tức đấy.”

“A-ai nói là tôi sẽ làm gì?”

Trước lời cảnh báo của tôi, Kono Lint lắc đầu kịch liệt.

Đương nhiên, cuối cùng họ đã quên đi những điều này, giặt quần áo của họ, phơi chúng trên đá và bắt đầu chơi dưới nước một lần nữa.

Điều đó không thực sự quan trọng vì hai nơi này cách nhau quá xa, một người không thể nhìn thấy nơi thượng nguồn từ bên dưới hoặc nơi hạ nguồn từ bên trên.

Nỗi phiền toái lớn nhất là Kono Lint.

“Nhìn này!”

-Pat!

Khi chỉ có đàn ông xung quanh, cậu bắt đầu chơi đùa với dịch chuyển tức thời của mình. Cậu đột nhiên dịch chuyển lên mặt nước sau khi lặn xuống và làm một số điều kỳ lạ.

“Đi trên mặt nước!”

-Papapapapat!

Kono có thể dịch chuyển liên tục, vấn đề duy nhất của sức mạnh của cậu là quần áo của cậu sẽ bị tuột ra. Tốc độ kích hoạt và kiểm soát của cậu thực sự là hàng đầu. Tuy nhiên, cậu là một gã đáng thương, giá trị thực sự của cậu chỉ nổi lên sau khi từ bỏ tất cả phẩm giá của một con người.

Bertus cũng cởi quần áo. Việc chúng tôi nhìn thấy cơ thể trần truồng của nhau không có gì là lạ vì chúng tôi thường thấy chúng khi sử dụng phòng tắm sau giờ học thể dục.

“Hmm... Chắc chắn có thứ gì đó ở đằng kia.”

Bertus dường như tin rằng hòn đảo không phải hoang đảo sau khi nhìn thấy những vết tích của các bữa ăn đã được ăn—bao gồm cả những bộ xương động vật khó nhìn thấy. Bertus nhìn tôi khi tôi đang ngồi yên không làm gì.

“Có quá rủi ro không nếu chúng ta chuyển trại đến đây?” cậu hỏi.

“Chà, nó có ưu và nhược điểm. Sẽ tốt nếu tìm thấy người đó, nhưng động vật hoang dã có thể xuất hiện khá thường xuyên.”

Bertus gật đầu trước lời giải thích của tôi. Vì con suối có rất nhiều nước uống, sẽ tốt nếu chúng tôi dựng trại ở đó—và chúng ta cũng có thể tìm thấy người kia.

Tuy nhiên, chúng tôi sẽ không biết những mối đe dọa nào sẽ chờ đợi chúng tôi vào ban đêm. Chúng tôi cũng sẽ phải bỏ đi khu trại đã được xây dựng.

“Hãy nói về điều đó với mọi người khác sau.”

Bertus tạm hoãn quyết định này lại.

Một lúc sau...

Sau khi chúng tôi tắm rửa xong và làm khô quần áo, bọn tôi lại tập hợp lại. Các nữ sinh, rõ ràng là có vẻ mặt tươi tắn hơn nhiều.

Harriet đang mỉm cười lần đầu tiên kể từ khi chúng tôi đến hòn đảo.

Tôi nghĩ thật tốt khi thấy tâm trạng của cô được cải thiện một chút.

“Mọi người đều cho rằng đây sẽ là một nơi tốt để dựng trại nhỉ?”

Mọi người đều gật đầu trước lời nói của Bertus.

“Hãy nghĩ xem chúng ta có muốn làm một cái trại khác ở đây hay quay lại trại cũ của chúng ta.”

“Tôi không nghĩ chúng ta có thể làm một cái ở đây.”

Liana, người dường như có điều gì đó muốn nói về việc này, lắc đầu. Các nữ sinh khác cũng làm tương tự. Ngoại trừ Ellen, tất cả đều trông có vẻ hơi kiệt sức.

“Một con rắn đã xuất hiện... Ở trên kia.”

“Con này nè.”

Ellen giờ một con rắn chết khá lớn—bị một cây lao đâm xuyên qua đầu.

Rắn.

Chỉ với một từ đó, mọi người đã nhất trí rút lui khỏi con suối.

Sau khi chúng tôi trở về trại, mọi người lại thở dài một lần nữa. Tuy nhiên, không thể nói rằng chúng tôi không đạt được gì trong ngày hôm đó—xét cho cùng, chúng tôi đã có thể đổ đầy bình đựng nước.

Tất nhiên, họ đã uống nhiều nhất có thể từ những cái bình. Tuy nhiên, tụi tôi đã đổ đầy nước vào cái nồi lớn để chúng tôi không phải lo lắng về nó trong một thời gian.

“Hôm nay tụi mình nên nghỉ ngơi không?”

Bertus đến nói chuyện với tôi khi mặt trời bắt đầu lặn. Nếu chúng tôi lại đổ mồ hôi, những gì chúng tôi đã làm sẽ trở nên vô ích.

“Hay là chúng ta nghỉ ngơi sau khi hoàn thành trại nhỉ?”

Tuy nhiên, tôi không đồng ý; chúng tôi vẫn chưa làm xong sản phẩm cho lều.

Trước lời nói của tôi, mọi người lườm tôi với ánh mắt sắc như dao. Họ muốn nghỉ ngơi, nhưng tôi lại chỉ trích họ, yêu cầu họ làm việc nhiều hơn.

“Không, tôi chỉ nghĩ rằng việc hoàn thành những gì chúng ta đã bắt đầu trước là điều hợp lý.”

Lũ nhóc này.

Hãy sẵn sàng cúi đầu trước anh mày vào ngày mai đi nhé.

Sau khi làm việc tại trại của chúng tôi, Harriet đã niệm ma pháp thổi dưới nước lên Ellen và tôi trước khi chúng tôi đi săn bữa tối.

Chỉ cần đi bộ dưới nước với ma pháp đó cũng đã rất tuyệt vời, ngay cả khi chúng tôi không đi săn.

Ellen có lẽ cũng đang nghĩ giống tôi, khi cô thỉnh thoảng dừng lại để chiêm ngưỡng những con cá nhỏ đang di chuyển qua các rạn san hô.

Ellen nhìn những con cá vàng nhỏ đang cắn vào ngón tay cô khi cô đưa tay ra. Khi tôi đang xem cảnh tượng đó, Ellen nhìn vào mắt tôi.

-...

-...

Chúng tôi không thể nói chuyện dưới nước, nhưng chúng tôi có thể biết cảm giác của nhau lúc đó chỉ bằng cách nhìn vào mặt nhau.

Mái tóc đen của Ellen chuyển động theo dòng nước khá ấn tượng.

Thành quả của chúng tôi là ba con tôm hùm và hai con cá lớn giống cá hồng—chúng lớn đến mức dường như chúng tôi có thể cho cả mười một người ăn chỉ với số đó. Sau khi rời khỏi nước, một lần nữa ướt sũng, cả hai đứng trên bãi biển và ngắm hoàng hôn. Ellen không đi theo tôi trở về trại.

Khi tôi quay lại, tôi thấy Ellen vẫn đang nhìn chằm chằm vào hoàng hôn rực lửa.

“Cậu đang làm gì vậy? Cậu không đi sao?”

“Có.”

Ellen ngừng chiêm ngưỡng phong cảnh sau khi tôi gọi cô và đi về phía tôi với lưng quay về phía mặt trời lặn.

Tôi không thể nhìn thấy cô đang có biểu cảm gì với ánh sáng chiếu từ phía sau.

“Tôi nghĩ việc này rất vui.”

Có lẽ cô đang mỉm cười.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV | **VIETQR**

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực
SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo mo | **VIETQR**™ |

Thanks For Reading